30/07/2019

Δημητριάδος Ιγνάτιος: “Ο Νικόλαος ήταν ένας παραδοσιακός Επίσκοπος”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Ακολουθεί **ο Επικήδειος Λόγος** του Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος, κ. Ιγνατίου, κατά την Εξόδιον Ακολουθίαν του μακαριστού Μητροπολίτου Φθιώτιδος κυρού Νικολάου, κατά την Τρίτη 30 Ιουλίου 2019, όπου, όπως ανέφερε χαρακτηριστικά: **“Ὁ Νικόλαος ἦταν ἕνας παραδοσιακός Ἐπίσκοπος. Καί παραδοσιακός σημαίνει, πιστεύω, ἀσκητής καί πατριώτης”**.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ:

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ κ.κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ,

ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΟΥ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ,

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΞΟΔΙΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ

ΚΥΡΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Τρίτη, 30 Ἰουλίου 2019.

«Δίκαιος ἐάν φθάσῃ τελευτῆσαι ἐν ἀναπαύσει ἔσται...ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχή αὐτοῦ· διά τοῦτο ἔσπευσε ἐκ μέσου πονηρίας».

(Σοφία Σολομῶντος)

Μακαριώτατε σεπτέ Προκαθήμενε τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμε,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἐντιμότατοι ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν ἀρχῶν,

Πενθηφόρε κλῆρε καί λαέ τῆς χηρευσάσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

Τό Σάββατο, 27 Ἰουλίου, αἰφνίδια καί ἀθόρυβα, παρέδωσε στόν Κύριο τήν ἀρχιερατική του ψυχή ὁ ἐπί 23 χρόνια ποιμάνας θεοφιλῶς τήν εὐλογημένη Ἐπαρχία τῆς Φθιώτιδος πολυαγαπητός ἐν Χριστῷ Ἀδελφός κυρός Νικόλαος.

Ὡς τοποτηρητής τῆς ἀπορφανισμένης αὐτῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί ὡς ἄνθρωπος πού τόν γνώρισα ἀπό τά νεανικά μου χρόνια, μέ βαθειά συγκίνηση στέκομαι μπροστά στό σεπτό σκήνωμα τοῦ πολυφιλήτου Ἀδελφοῦ καί συνεπισκόπου, γιά τόν ὁποῖον πάντοτε ἔτρεφα μεγάλο θαυμασμό καί ἀγάπη.

Μένει, πραγματικά, ἔκθαμβος κανείς μπροστά στό μυστήριο τοῦτο τοῦ θανάτου, πού ὑπερβαίνει τήν ἀνθρώπινη λογική. Ὁ ἀείμνηστος «ἔσπευσε ἐκ μέσου πονηρίας»· ταχύτατα, ἐν μιᾷ ροπῇ, κλήθηκε στήν αἰωνιότητα. Τό αἰφνίδιο τοῦτο ὑπῆρξε γιά ὅλους μας ἕνας κεραυνός ἐν αἰθρίᾳ. Δέν βασανίσθηκε ἀπό μακρά ἀσθένεια, δέν ἔφυγε σέ βαθύ γῆρας. Μέ ἀκμαῖες τίς ψυχικές καί σωματικές του δυνάμεις, πάνω στήν πλήρη καρποφορία τοῦ ἔργου του, πέταξε ἀπό ἀνάμεσά μας,

ἀφήνοντας τά ἴχνη τῆς διάβασής του βαθειά στήν καρδιά καί στή ζωή μας. Ἀνθρωπίνως θά μπορούσαμε νά ποῦμε πώς ἦταν πρόωρη ἡ ἐκδημία του. Κι ἄλλο θά μποροῦσε νά παραμείνει, κι ἄλλο θά τόν θέλαμε ἀνάμεσά μας. Ἀλλά ὁ Ἅγιος Θεός ἔκρινε πώς τώρα ἦταν ἡ ὥρα νά τόν ἀποθηκεύσει, σάν στάχυ ὥριμο, στά ταμεῖα τοῦ οὐρανοῦ. «Ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξε, οὕτω καί ἐγένετο». «Εἴη τό Ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον».

Ὁ μακαριστός Νικόλαος ἦταν ἕνας ποιμένας χαρισματικός, πού πρῶτα καί κύρια ἀγάπησε τήν ἁγιότητα. Ἡ ἁγιότητα εἶναι καρπός τῆς θυσίας. Ὁ σεπτός Ἱεράρχης ἐπί 23 ὁλόκληρα χρόνια δέν μίλησε γιά τή θυσία· ἔγινε ὁ ἴδιος θυσία, γιά νά καταστήσει τή Μητρόπολή του τμῆμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πού θά κοσμεῖται ἀπό τούς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀνέδειξε τόν θεσμό τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι κοινωνία ἀγάπης καί ἑνότητος. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἑνότητος. Τό εἶπα καί πρό ὀλίγων ἡμερῶν καί τό ξαναλέω, πώς ἡ ἑνότητα δέν εἶναι πάντα τό αὐτονόητο μέσα στήν Ἐκκλησία. Κάποιες φορές χρειάζεται πολύ κόπο γιά νά ἀποκτηθεῖ καί πολύ ἱδρώτα καί ὑπομονή, γιά νά διατηρηθεῖ. Ὁ Νικόλαος ἐργάσθηκε σκληρά γι᾽ αὐτό καί τό πέτυχε. Ἕνωσε τήν τεράστια ἐπαρχία του κάτω ἀπό τήν πατρική του σκέπη, κάτω ἀπό τήν αὐθεντία του, πού δέν ἦταν αὐθεντία ἰσχύος, δέν ἦταν δεσποτισμός, ἀλλά ἦταν αὐθεντία ἀγάπης, δοσίματος ὁλοκληρωτικοῦ. Καί αὐτό τό δόσιμο τό εἰσέπραττε τό ποίμνιό του, πού τόν ὑπεραγαποῦσε. Γιατί ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ἔχει αἰσθητήρια ἱκανά καί συλλαμβάνει τήν ἀγάπη τοῦ καλοῦ Ποιμένος. Τή συλλαμβάνει, τήν ἐκτιμᾶ καί τήν ἀνταποδίδει, ὅπως βλέπουμε σήμερα στήν ἐξόδιο ἀκολουθία του.

Ὁ Νικόλαος ἦταν ἕνας παραδοσιακός Ἐπίσκοπος. Καί παραδοσιακός σημαίνει, πιστεύω, ἀσκητής καί πατριώτης. Μέ μιά παραδοσιακότητα πού δέν εἶναι ὀπισθοδρόμηση, ἀλλά διαφύλαξη καί ὁρμητική πνοή πρός τά πρόσσω. Ἀπέπνεε τήν ἁγνή εὐωδία τῆς αὐθεντικότητος, τοῦ γνήσιου ὀρθόδοξου βιώματος, τοῦ ἀσκητικοῦ, τοῦ καλογερικοῦ, τοῦ γενναίου, τοῦ καθαροῦ. Ὁ βίος του διάφανος, ὁ λόγος του βαρυσήμαντος καί ἐμπειρικός, φωτισμένος, διακριτικός καί συνετός. Ἡ Ἱεραρχία τόν εἶχε καύχημά της καί τόν σεβόταν ἀπεριόριστα. Ἤξερε πώς ὁ Νικόλαος δέν μιλοῦσε ποτέ ἀβασάνιστα. Καί ὅταν μιλοῦσε, τά λόγια του ἦταν νάματα Ἑλλάδας καί Ὀρθοδοξίας, βγαλμένα ἀπό βιώματα γνήσια καί πατερικά. Γι᾽ αὐτό πάντα στήριζε καί οἰκοδομοῦσε. Μέ ἀγάπη, μέ φιλαδελφία, μέ σοβαρότητα.

Ἡ ἀναχώρησή του εἶναι γιά ὅλη τήν Ἐκκλησία, κυρίως ὅμως γιά τήν τοπική του Ἐκκλησία μιά ὀδυνηρότατη στέρηση. Ὡστόσο, ἐνθυμοῦμαι αὐτήν τήν ὥρα τόν στίχο τοῦ ποιητῆ πού λέει: «Σοῦ ᾽ παν, δέ ζεῖ, δέν εἶναι πιά ἐδῶ· σέ γέλασαν. Οἱ Ἅγιοι ποτέ δέν φεύγουν...». Καί θέλω νά πῶ σέ ὅλους ὅσοι γεμίζουμε σήμερα τοῦτον τόν Ἱερό Ναό, γιά νά ἀποχαιρετήσουμε τόν σεπτό Ποιμενάρχη καί Ἀδελφό

μας, ὅτι τόν στερούμαστε μόνο σωματικά. Πνευματικά θά εἶναι πάντα μαζί μας, γιατί, ἀδελφοί μου, οἱ Πατέρες μας, πού μᾶς ἀγάπησαν καί θυσιάστηκαν γιά μᾶς, ποτέ δέν φεύγουν ἀπό κοντά μας.

Τό ἔργο του θά συνεχισθεῖ στό πρόσωπο τοῦ διαδόχου του, στά πρόσωπα τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του, τῶν εὐλαβεστάτων κληρικῶν του, τῶν μοναχῶν καί μοναζουσῶν τῆς Ἐπαρχίας του καί ὅλων τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν πού τά ἀγάπησε καί τόν ἀγάπησαν. Ὁ δεσμός τῆς ἀγάπης δέν καταλύεται μέ τόν σωματικό θάνατο. Ὄχι μόνο θά τόν ἐνθυμούμαστε, ἀλλά μαζί μέ τίς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων αὐτοῦ τοῦ εὐλογημένου τόπου, θά ἐπικαλούμαστε καί τίς δικές του σεπτές εὐχές. Καί ἔτσι ἡ κοινωνία τῆς ἀγάπης καί τῆς προσευχῆς θά συνεχίζεται, μέχρι νά τόν ξαναβροῦμε ἔνδοξο καί λαμπρό στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Προσφιλέστατε Ἅγιε Ἀδελφέ μας, συλλειτουργέ καί συνεπίσκοπέ μας κυρέ Νικόλαε. Ὁ θάνατός σου, ὅσο κι ἄν μᾶς προξενεῖ ἀνθρώπινο πόνο, δέν εἶναι θλίψη καί δυσθυμία, ὄχι! Εἶναι μετάθεση ἀπό τά λυπηρά πρός τά θυμηδέστερα καί ἀπό τή σκιά τοῦ θανάτου στήν ὄντως ζωή· εἶναι «ἱδρώτων ἀντίδοσις, ἀμοιβή παλαισμάτων καί στέφανος». Μέσα στήν κατάπαυση τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν στήν ὁποία εἴμαστε βέβαιοι ὅτι βρίσκεσαι, εὐχήσου καί ὑπέρ ἡμῶν τῶν περιλειπομένων.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη!

Ακούστε το σχετικό ηχητικό:

https://www.orthodoxianewsagency.gr/wp-content/uploads/2019/07/Νέα-εγγραφή-2.m4a